

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 12. Invidia quouis supplicio digna; charitas quouis præmio & laude.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

XII.
 INVIDIA
 QVOVIS
 SUPPLI-
 CIO DIG-
 NA: CHA-
 RITAS
 QVOVIS
 PROEMIO
 ET LAVDE.
 Max. ser.
 54.
 S. Chryf.
 hom. 41.
 in Matth.

Matth. 25.
 41.

Trahuntur etiam ex hac parte historia istius egregia contra inuidiam documenta. Nam insatiabilis Tyrannus, usque ad eorum etiam cædē progressus, qui parenti eius fideles extiterunt, non solum docuit, prudenter à Cleobulo responsum esse, *inter precipuè cauenda, esse amicorum inuidias, & insidias inimicorum*; sed etiam, quàm diabolicum, & nullo supplicio satis plectendam sit hoc vitium, manifestè demonstrauit. *Quemadmodum sues*, ait S. Chrysostomus, *lutosa immunditia, & demones nostris damnis letantur, sic inuidi calamitate proximorum exultant, alienas jacturas suos questus existimat. Nonne igitur tales homines lapidibus petendi? nonne omni cruciatu torquendi? Non aliter profectò, quàm rabidi canes, demonisq; atroces furia. Nam velut scarrabai alieno stercore, sic inuidi aduersa aliorum fortuna nutriuntur. Inuidia pestiferum malum, hominem in diaboli conditionem, ac in demonem immanissimum conuertit. Qua de caussa meritissimò Tyrannus ille parricida diabolus catenatus, torquatus, diadematus, potuit nominari, atque inter eos accenseri, quibus dicitur: *Discedite à me maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo, & angelis eius. Igitur, ut eiusdem modò laudati Patris utat**

verbis:

verbis: *Fugiamus inuidia pestem. Non enim licet euadere ignem diabolo paratum ab hoc malo non liberatos. Liberabimur autem, si cogitemus, quo modo Christus & nos dilexit, & alterutrum amare precepit. At quomodo nos dilexit? Pretiosum sanguinem dedit pro nobis, qui eramus inimici, & modo peccaueramus: hoc etiam fac pro fratre. Nam propterea dicit: Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut ego dilexi vos. Immo verò, nec ita mensuram statuit. Nam ipse pro inimicis hoc fecit. At non vis tuum, pro fratre, sanguinem effundere? Quid igitur illius sanguinem fundis, ex opposito mandatum oppugnans? Præceptum charitatis est, alterius bono gaudere, inuidiæ fructus est, dolere: *charitas non emulatur*, lior cor exedit, quia proximi bono suum diminui credit, *tolle inuidiã, & tuum est, quod habeo: tollam inuidiam, & meum est, quod habes.* Amicorum enim, si sibi non invident, omnia sunt communia. Charitas non solū pro proprijs, sed & pro alienis successibus ac rectè factis Deum laudat. Hinc ait Apostolus: *Primùm quidem gratias ago Deo meo, per Iesum Christum, super omnibus vobis, quòd fides vestra annuntiatur in toto mundo: inuidia ringitur, & Nemesis injusta iudicat, Deum dona indignis conferre.* Charitas &*

S. Chryl.
hom. 53°
ad pop.

Ioan. 13.

34.

Rom. 1.8^o

humilitas exaltatur; inuidia dum se exaltat, humiliatur: hoc in Tyranno, illud ostensum est, in Machometo, cui maior gloria venit è corona repudiata, atque in verum heredem translata, quàm cum illi eadem à proceribus & populo offerretur. Multæ filix matre mortua viuunt, superbia est inuidiæ mater, sed talis, vt filia, extinctâ matre, non possit superesse. *Inuidia est filia superbia: sed ista mater superbia, nescit esse sterilis*, ait S. Augustinus, *continuo parit: suffoca matrem, & non erit filia.* Suffocatur autem superbia etiam per ipsum appetitum excellentiæ, si consideretur, honores sapius ambitione perdi, quàm acquiri. Quid, stolidi, per vim vobis ad sceptrâ viam paratis? quid regibus legitimis ea, de manu extorquetis? hoc pacto non itur ad gloriam; sed honores & regna, & ipsa vita amittuntur. *Reddite, quæ sunt Cesaris, Cesari, & quæ sunt Dei, Deo.* Christiani, qui se humiliant, exaltantur: gentes quæ se exaltant, humiliantur. *Huic periculo consulens Dominus, ne quis zelo fratris in laqueum sabuli incurreret*, ait S. Cyprianus, *cum eum discipuli interrogassent, quis inter illos maior esset; Qui fuerit, inquit, minimus in omnibus vobis, hic erit magnus.* Amputauit omnem emulationem responso suo, omnem causam

S. Augu-
stin. de
verbis
Domini.

Matth.
22. 21.

S. Cypri-
an. de ze-
lo & liuo-
re.

causam & materiam mordacis inuidia eruit & abscidit. Exaltationis, apud nos, non potest esse contentio; de humilitate ad summa crescimus: sicut creuit, qui coronam sibi detraxit, & filio regis tradidit; pluris enim illius virtus, quam huius potestas fuit æstimata. Ad eundem modum, si & nos, non tantum verbo, sed & corde dicamus: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam*, nulli suum honorem, nulli opes, nulli scientias inuidebimus, sed potius Deo gratias, pro istis, agemus; quia sic nomini illius gloria datur, immo sic & nos ad æternam gloriam peruenimus, quæ est omnibus rebus mundi anteferenda: quarum contemptus & inuidiam elidit, & promouet nos ad bona longè præstantiora.

Psal. 113.
9.

Quod est S. Basilij remedium, dicentis: *Quid faciendum, ut hac peste affecti facile liberemur? si nihil rerum humanarum magni æstimemus: non enim in rebus fluxis bonum constituimus, sed ad æternorum bonorum participationem vocati sumus. Opes, honores, voluptates, eloquentia, instrumenta sunt virtutis recte utentibus, nihil per se vera felicitatis habentia. Qui ergo ita fuerit animatus, ut nihil usquam humanum admiretur, huic procul dubio inuidia domi-*

XIII.
REMEDIA
ALIA IN
VIDIÆ.
S. Basil.
hom. 114